

Un aniversari molt especial

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

Un aniversari molt especial

Adela Pérez | Irene Roga

Estrella Polar

© del text: Adela Pérez Lladó, 2016

© de les il·lustracions d'interior i coberta: Irene Roga, 2016

© Editorial Planeta, S.A., 2016

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: març del 2016

ISBN: 978-84-16520-11-4

Dipòsit legal: B. 1.415-2016

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor
i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

L'Elefant Vell

—L'Elefant Vell, cafè i llibres —va llegir la Laila mirant el rètol de l'entrada.

—Per què als grans els agrada tant el cafè, si té tan mal gust? —va preguntar l'Ari.

—I per què la Rita va escollir aquest nom? Podria haver-li posat L'Arc de Sant Martí Brillant, o La Muntanya de Llaminadures... Mira que posar-li L'Elefant Vell!

—Ostres, prou, Romi —va dir la Nica—. És la

cafeteria de la meva mare, i el nom el va escollir ella. No li ha d'agradar a tothom!

—És que no pot agradar-li a tothom —va replicar la Romi movent les trenes—. És impossible.

—Quan tinguis la teva cafeteria, li poses el nom que vulguis —va fer la Nica.

—És clar, i jo mai no li posaria L'Elefant Vell! A més, reconeix que a tu tampoc no t'agrada.

—No és el meu nom preferit... —va admetre la Nica—. Però trobo que l'elefant és bufó.

A l'entrada, a peu de carrer, hi havia un elefant tan alt com les nenes, amb una cara molt simpàtica i la trompa aixecada.

—Com va, noies? —va preguntar la mare

de la Nica des de dins—. Voleu un got de llet? Un croissant?

—Mama, per què mai tens cupcakes? —li va retreure la Nica mentre seia en un dels tamborets de la barra.

—Amor meu —li va contestar la Rita amb un sospir—, això és un cafè llibreria, la gent ve a passar una estona tranquil·la llegint i prenent un bon cafè. Els puc preparar infusions, però si volen magdalenes que se'n vagin a El Núvol de Nata. És aquí al costat.

—Una cosa, Rita —va dir l'Ari a la mare de la Nica—. No es diuen magdalenes, es diuen cupcakes.

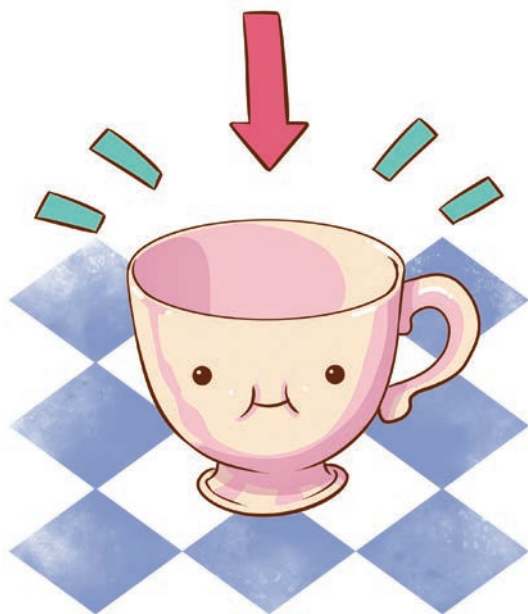
—Si són magdalenes decorades, per què n'hem de dir capqueis?

—Cupcakes, mare —va pronunciar la Nica amb

molta cura—. *Cup* és tassa i *cake*, pastís, i vol dir: un pastís que cap dins d'una tassa.

—Bé, es diguin com es diguin, no espereu que n'hi hagi, a L'Elefant Vell. Últimament tinc moltes coses en què pensar —va dir la Rita amb cara de preocupació—. Acabeu-vos el berenar i feu-me un petó, que avui és divendres i us quedeu a casa la Lota. Porteu-vos bé, d'acord?

Dents netes

La Lota les va rebre amb un somriure i un davantal blanc amb conillets grocs.

—Hola, Lota! —la van saludar les nenes.

—Hola, princeses. Ui, aquí en falta una! On és l'Ari?

—Ha anat amb el seu pare a portar el Mofi al veterinari —va informar la Romi.

—Oh, espero que es trobi bé, l'animaló.

—Sí, li havien de netejar les dents, que les tenia

molt grogues. Gairebé tant com aquests conillets —va dir la Nica assenyalant el davantal.

—Doncs que les hi freguin ben fregades! Mira que m'agrada el groc, però mai a les dents. Què, teniu ganes de cuinar? Necessito ajuda amb les mandonguilles. Deixeu les

bosses i renteu-vos les mans, au.

Poc després, les nenes esperaven somrients davant d'un gran bol ple de carn picada. Tot i que les mandonguilles no eren tan boniques com els cupcakes, sempre els agradava ajudar a la cuina.

—No en vull trobar una com un ou i una altra com una oliva, entesos? Doneu-los forma i passeu-les per la farina. Jo aniré preparant la salsa. Renoi!

—va exclamar la Lota davant del rebost—. M'he quedat sense

tomàquet! Sortiré un moment,
princeses, si em prometeu que us
quedareu aquí quietones.

—Tranquil·la, que no ens
mourem! —li va assegurar la Laila.

—Perfecte, doncs de seguida
torno —va dir la Lota.

Les nenes van concentrar-se en
la feina. Una mica més tard, la porta
de la cuina es va obrir com si l'hagués empès un
huracà fortíssim.

—Eh, compte! —va exclamar la Laila, que
passava a prop amb un bol a les
mans.

Va tombar-se per evitar el cop,
però era massa tard. La farina que
transportava va sortir volant pels
aires, i va anar a parar a terra
i... sobre la cara i els cabells
de la Laila.

L'Ari va intentar dissimular un somriure, i va mormolar:

—Oh! He arribat just quan la Lota sortia... Em sap greu...

—Doncs no sembla que te'n sàpiga gaire —va replicar la Laila tota plena de farina.

Els llavis de l'Ari dibuixaven un somriure cada cop més gran.

—Mmm... estàs graciosa, Laila. Oi que sí?

—va dir mirant la Romi i la Nica, que seguien a l'altra banda de la taula gaudint de l'espectacle.

—Sí —va admetre la Nica—, una mica graciosa sí que ho estàs.

—Sembla que t'hagi nevat a sobre... —va afegir la Romi, amb un somriure.

Com que la Laila
continuava seriosa, la Nica
va insistir:

—Si fins i tot el Mofi riu,
mira!

El Mofi treia el seu
caparró pelut per la gran
butxaca central de la samarreta de l'Ari. Els ulls
negres i rodons guaitaven la Laila, se li veien les
dents i semblava que somrigués.

—Oi que brillen molt? Us ensenya les dents
netes. Sap que som les millors amigues i que no ens
enfadem per ximpleries —va afegir, mirant la Laila
de cua d'ull—. A més, ho netejaré jo, oi tant que
sí! —I l'Ari va anar a buscar l'escombra mentre la
Laila remenava el cap perquè li caigués la farina de
la cara i els cabells.

—Bé, i ara que semblo una ensaïmada plena de
sucre de llustre —va dir la Laila—, es pot saber
com és que tens tanta pressa?

—Ostres! Per poc me n'oblido! —va dir
l'Ari—. Club Princesses del Cupcake, us quedareu
tan al·lucinades que us cauran les mandonguilles,
les culleres i... la farina de la cara.

